

המפעל לזכרו של יוסי יפה

”מעולם לא אמר ‘אחרי’
פשוט קם והלך
מחנך, מפקד,
אוהב את הארץ
עד כלות.”

נכתב על האנדרטה במקום מותו
של יוסי

החוברת המספרת את סיפורו
ובכך גם את סיפורנו,
מוקדשת לכל יקיריו, אוהביו
וממשיכי דרכו בכל הארץ.
תשפ”א 2020

"כל שנה ושנה מוריק הדשא
ועולה החמה ויורד המטר
כל שנה ושנה אדמה מתחדשת
מלבין החצב ומזהיב ההדר
כל שנה נולדים אנשים לרוב
לדמעות ולצחוק, לאחווה ושינאה
יש מישהו הרוצה רק טוב
גם השנה..." (לאה גולדברג).

גם השנה... דווקא השנה.

כל שנה (43 שנים), מתקיים המפעל במתכונת דומה עם תפאורה שונה.
השנה – כמעט הכל השתנה.

התקופה מצריכה מאיתנו להיות יצירתיים, גמישים, מתחשבים ומכבדים.
המפעל השנה מתקיים בצורה מיוחדת, מרוחקת, אך עם זאת קרובה יותר
מתמיד, משקפת ומעצימה את האמונה, והערכים שהיו לאבא כה חשובים:
אהבת האדם, אהבת הארץ, עבודת אדמה, משפחה, אחווה, עשייה,
אמונה באדם ובטוב.

בתקווה שהזרעים שכל אחד מאיתנו זורע היום עם משפחתו, בביתו יצמיחו
לכולנו יחד אהבה וכח, לעשייה, התנדבות ושמירה על הארץ והטוב שבה.
ולכם, לצוות המוביל: החולמים, המאמינים והעושים - תודה ובריאות!

משפחת יפה

חניכות, חניכים, בוגרים ושותפים יקרים,
את המסורת של המפעל לזכרו של יוסי יפה אנחנו מוכרחים
להמשיך. בכל דרך.
זו הייתה ההבנה הראשונה שלנו כשתבשרנו שלא נוכל לקיים
השנה את המפעל כסדרו, הבנו שאנחנו חייבים למצוא דרך
שתחנך לכל אותם ערכים שחודרים כל כך עמוק ללב
כשמתתפים במפעל לזכרו.

את אותם השורשים העמוקים של אהבת הארץ, של עשייה
ועבודה, של צניעות, ענווה וערבות הדדית, שהובילו את יוסי בכל
צמתי חייו, אנחנו ננטע בחצר ביתנו יחד עם המשפחות שלנו.

דווקא בימים שמבקשים מאיתנו להסתגר בבתים, אנחנו
כתנועה מצווים להמשיך לפעול בקהילות, להמשיך להתעקש
על חינוך, להבעיר בכולם עשייה והתנדבות.

חג שמח וימים בריאים ושקטים יותר,

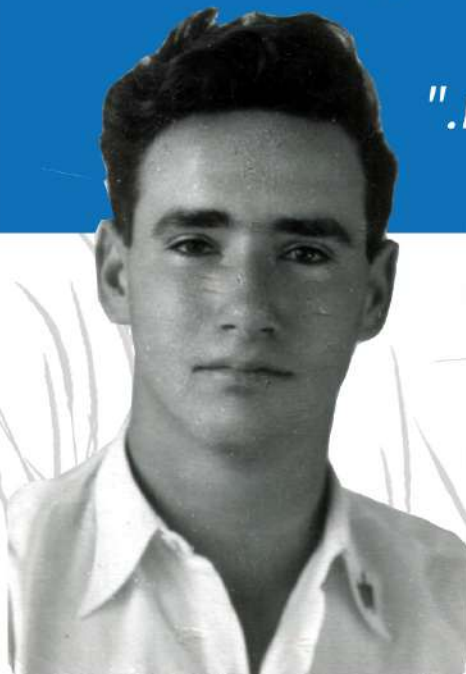
שירי ארדיטי נחום,
מזכ"לית התנועה החדשה

יוסי יפה - תחנות בחייו

יוסי יפה נולד בשנת 1935 במושב חרות למשפחה של עובדי אדמה. במהלך ילדותו, בימי קום המדינה, התגייסה משפחתו לפלמ"ח והמשק החקלאי נשען על כתפיו של יוסי. אותם ימים דרמטים כל כך ואותה האחריות שנטל על עצמו במשק, עיצבו את דמותו הבוגרת.

בשנת 1950 עבר יוסי ללמוד בבית הספר החקלאי "כדורי" "כשיצאנו לכדורי, נערים בני 15-16 שנקלעו פתאום לתנאים קשים יותר משהורגלו בהם, נתגלו רבים מאיתנו בחולשותיהם. לא כן יוסי. הוא נתגלה כאדם המוכן לתרום תמיד לסביבתו, היה חברותי מאוד, לא התנשא, אך כולנו חשנו כי הוא משכמו ומעלה, מעלינו." מספר עליו אליק, חברו של יוסי.

שירותו הצבאי

בשנת 1953 התגייס לנח"ל ולאחר סיום ההכשרה בהצטיינות התנדב לצנחנים.

במהלך שירותו הצבאי השתתף בפעולות התגמול, שבאחת מהן נפצע קשה.

יוסי המפקד המוערך התקדם במהרה בסולם הפיקוד ובשנת 1959 השתחרר מצה"ל כמפקד סיירת הצנחנים.

חיי האזרחיים

עם שחרורו, חזר יוסי למשק. הוא נשא לאישה את רינה ולהם 4 ילדים שגדלו גם הם במושב חרות. במקביל לעבודה במשק, יוסי התנדב לרכז את מחלקת גיל תיכון של בני המושבים. בין תפקידיו השונים בצבא במסגרת המילואים, שימש יוסי כרכז המפעלים של בני המושבים ובהמשך כמזכ"ל התנועה. במסגרת תפקידו קידם את התנועה, הרחיב את פעילותה ויצר מסורות ונורמות עבודה שאיתנו עד היום.

"את העבודה אהב, זו הייתה עבודה
לא רק לשם פרנסה – בעבודה ראה
יוסי ערך מקודש"
אסא ברטוב, בן כיתתו של יוסי

”אגב, גם בדברים הקטנים לא הייתה לו מידה של דוגמא אישית מתוך התכוונות לכך. הוא פשוט היה הוא. אני לא יכול שלא להזכר איך היה מגיע למחנה קיץ של כיתות ה', 800 חניכים, הבוס הגדול הגיע, ופתאום אתה רואה אותו במכנסיו הגופייה אפורה כחולה, ושתי שקיות אשפה ביד, וילד שניגש אליך תוך דקה ואומר: "האיש שמנקה שם אשפה מבקש עוד שקיות"
נחמיה זרחוביץ' בכנס 52 שנה למותו של יוסי

לאחר שחרורו המשיך יוסי להתקדם בצבא מילואים
ובשנת 1965 התמנה למפקד גדוד צנחנים במילואים.
במלחמת ששת הימים (1967) מפקד יוסי על הגדוד בין היתר בקרב
על גבעת התחמושת. אלה הדברים שאמר אז לאחר אותו הקרב:

”עומד פה גדוד.

גדוד של אזרחים, גדוד אשר זה עתה פשט את
המדים אשר לבשם אך לפני 12 יום ובמשך ימים
אלה הספיק להלחם והספיק לעשות היסטוריה,
הספיק להחזיר למדינת ישראל את בירתה
החצויה את ירושלים.

לחמתם בגזרה הקשה ביותר, לחמתם את
המלחמה האכזרית ביותר, לחמתם כאריות.
וניצחתם.

גאוותי עליכם על נאמנותכם על הקרבתכם ועל
הישגיכם.

במלחמה קצרה וקשה זאת שכלנו את טובי
חברינו

אשר נתנו היקר ביותר. את חייהם.

נזכרים לעד יהיו כעמוד האש ההולך
לפני הגדוד במבצעים הבאים.

אנחנו נקיים עתה גלעד לזכרם.”

בשנת 1977 חזר יוסי לצבא קבע כסמח"ט לביצוע משימה חדשה.
בחודש פברואר של אותה שנה עלה רכבו של יוסי על מוקש ישן סמוך
לניצנה ויוסי נהרג.

יוסי יפה הותיר אחריו משפחה ענפה, משק חקלאי פורה ותנועת נוער
שאלפי חניכים ובוגרים התחנכו ומתחנכים על מורשתו וסיפור חייו.
יהי זכרו ברוך.

יוסי יפה היה אחד, יחיד ומיוחד. לא היה אדם
שהכירו – ולא עמד נפעם ומשתאה אל מול
הנפש הגדולה והטובה הזו. לכתוב ולספר על
יוסי קשה. קשה מאוד. והרי מי שלא ידעו יאמר:
"מוגזם! אין איש כזה!" ומי שאכן ידעו יאמר
לבטח: "כל זה עדיין רחוק-רחוק ממלוא עוצמתו"

על התנועה החדשה

התנועה החדשה פועלת בקהילות ביישובים ובמועצות במרחב הכפרי ובמרחב העירוני באמצעות המסלול החוות.

התנועה הוקמה בסוף שנת תשע"ט בשילוב כוחות של ארגון השומר החדש ושל ראשי מועצות, בוגרים וקהילות שהיו בעבר בבני המושבים. ארגון השומר החדש, שהוקם על מנת לתמוך ולשמר את החקלאות בארץ, נעתר למשימת הקמת התנועה החדשה מתוך חיבור רעיוני של אהבת הארץ וחיבור לאדמה, ומתוך המשימה המשותפת של שמירה על החקלאות דרך חינוך לחקלאות.

שורשי היניקה של התנועה החדשה עמוקים ונטועים בהיסטוריה של הקמת המדינה וההתיישבות העובדת. ראשיתם בחלוצי העלייה השנייה ששאפו לבנות חברת מופת בארץ ישראל על ידי התיישבות חקלאית עברית המבוססת על שותפות וערבות הדדית.

המשכם בחלוצי מושבי העולים שהגיעו ארצה בעלייה הגדולה והקימו מושבים באזורי הספר וגבולות המדינה ובכך הגשימו את חזון הפרחת השממה. כל אותן הקבוצות, הקיבוצים ומושבי העובדים והעולים, הגשימו את הרעיונות הללו בדרכם הייחודית וביססו את הצביון החקלאי של המדינה שבדרך.

עקרונות מושב העובדים אשר נוסחו על ידי אליעזר יפה, הם אבן שואבת עבורנו.

העקרונות יצרו מארג חיים קהילתי שמבוסס על המתח בין היחיד לכלל בין הפרטי לציבורי. בבסיס המתח עומדת ההשתתפות של היחיד בעיצוב המשותף. כל מושב הגדיר בעצמו מהם תחומי ההשתתפות ואיך נראית היצירה המשותפת, עיצב ויצר תרבות ומסורות ייחודיות. **הסיפורים הללו והסיפור של כל יישוב**

וקהילה מתחדשת שנמצאים בתנועה יוצרים פסיפס תרבותי ייחודי ומעבים את שורשיה.

התנועה החדשה שואפת לייצר מרחב יצירה, ביטוי והגשמה לכל חניכה וחניך במרחב בו היא פועלת ולקיים חברת מופת צעירה ובוגרת הנשענת שווין ערך האדם, הוויה דמוקרטית, ציונות, עבודה ויצירה וסוציאליזם

הבסיס הערכי שלנו

שוויון ערך האדם - ההנחה הבסיסית שלנו היא שכל בני האדם נבראו בצלם, ייחודיים ומיוחדים ולכן שווים בערכם. על כן מחובתנו להיאבק למען זכותו של כל אדם לחיים, לכבוד, לחירות, לביטחון, לביטוי וליצירה. עלינו לפעול לתיקון חוסר השוויון בכל המישורים בסביבתנו הקרובה והרחוקה ולא לעמוד מנגד.

ציונות כאידיאל שאין לו סוף - אנו פועלים מתוך חיבור עמוק לארץ ישראל ומתוך שאיפה מתמדת להמשיך ולבנות כאן חברת מופת מוסרית, יצרנית ודמוקרטית. אנו רואים את עצמנו ממשיכי הדרך של ההתיישבות העובדת ומחויבים לרעיונותיה, ביניהם השמירה על החקלאות. עלינו להכיר את העבר תוך חיזוק זהותנו היהודית והישראלית, להתמודד עם אתגרי ההווה ולשאת באחריות על עיצוב מדינת ישראל והעתיד לבוא.

הוויה דמוקרטית - אנו מאמינים בשותפות של כולנו בעיצוב המרחב הציבורי ובהשפעה על הסביבה בה אנו חיים מתוך תחושת שייכות, שיח הדדי ולקיחת אחריות. מלאכת היצירה המשותפת של חיינו מביאה לידי ביטוי את הרב גוניות, ומרחיבה את קשת התפיסות והצבעים בחברה. אנו מחויבים למעורבות ולאזרחות פעילה במדינת ישראל, שמירה על הדמוקרטיה והתחשבות במיעוט ובשונה.

סוציאליזם קהילתי - אנו מאמינים כי האדם הוא יצור חברתי ומטבעו להתקיים בשותפות, ולקשור את חייו בחיי סביבתו. לכן אנו רואים בקהילה את הביטוי להנחה זו ושואפים לקיום מעגלי חיים, אשר במרכזם עומדים יסודות של שיתוף, אחווה, רעות, וערבות הדדית. קהילה וקהילתיות מגבירים את תחושות השותפות והשייכות ומחזקים את יסודות הצדק החברתי.

עבודה ויצירה - אנו רואים בערך העבודה, העשייה והעמל חלק מקיומנו האנושי ודרך להביא את עצמנו לידי ביטוי. היכולת שלנו ליצור ולייצר היא זו שתבטיח חברה וסביבה בת קיימא, בריאה, יצרנית ועצמאית. מתוך כך אנו מאמינים בחשיבותה של החקלאות המאפשרת חיבור ושותפות בין אדם לאדמה, ומבטיחה את החוסן של הקהילה והחברה בישראל. עלינו לשאוף כי כל עבודה תכבד את בעליה ולפעול נגד ניצול ועבדות.

גלגל הפעילות

”עכשיו, כשיוסי איננו - אנחנו צריכים, כל אחד,
בלבו, להיות טובים יותר, טובים אל הזולת וטובים
לארץ-ישראל. משום שיוסי איננו. משום שאחד
העמודים נשמט. משום שהכוח של הבניין נחלש.
עכשיו צריך לתת כתף. כולם“
מתוך ההספד של ידידיו הקרובים

